

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

IN DE AAP GELOGEERD

Volks blijspel in twee bedrijven

1880
door

Jo Leemans

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2695

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ELF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *IN DE AAP GELOGEERD* op te voeren moet de naam van auteur *JO LEEMANS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/038
ISBN- 978- 90-385-07323

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Jo Leemans
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(7 dames - 4 heren)

WALTER WIELEWAAL : de vader, een alledaagse, luie norske burger, een bediende

MIA WIELEWAAL : de moeder, een enthousiaste, spontane huismoeder

WIM WIELEWAAL : de zoon, hij is jong en hij wil wat

BOMMA WIELEWAAL : de bomma, een zaag die slechthorend is en dialect praat, verzamelt doodsprentjes en knipt duchtig doodsbberichten uit de krant

TANTE TRUUS : een (roddel)tante, een praatvaar, is gemaakt vriendelijk

WENDY VERWANTEN : een mooie, ongehuwde, jonge vrouw

AGENT VANDERSMISSEN : een agente, een bazig, fors vrouwmens

AGENT GROOTJANS : een hulpagente, klein en onhandig

STEVE MASHABANE : een op de vlucht geslagen, donkere verstekeling, is schichtig en bang doch doet geen vlieg kwaad, praat slechts enkele woordjes Engels

JOHN VINCENT I AGGETT : een vriendelijke nonkel en dokter uit Ougadougou (ongeveer 55 jaar)

SOEUR FACTEUR : Moeder Thérésa in de gedaante van postbode

Opmerking : de rollen van Agent Vandersmissen, Agent Grootjans en Soeur Facteur kunnen ook door mannen ingevuld worden

DECOR

Het verhaal situeert zich in de alledaagse huiskamer van de familie Wielewaal. We zien opzij een deur naar de inkomhal, achteraan één naar de logeerkamer. Centraal een trap(je) naar de slaapkamers. Aan de andere zijde een deur naar de keuken. Ergens ook een raam dat open kan. We zien er de gewone dingen als zetels, salontafeltje, eettafel, stoelen, buffetkast, eventueel een barkast, tv, luster ... en een apart tafeltje met kruisbeeld erop voor de bomma.

EERSTE BEDRIJF

EERSTE TAFEREEL

(Mia dekt de tafel voor het avondmaal en loopt hierbij over en weer tussen keuken en eetkamer. Ze zingt een populair liedje. Bomma zit aan haar tafeltje en knipt als steeds verwoed in de krant. Als Mia in de keuken is sloft bomma naar de buffetkast waar drie gekleurde potjes staan. Uit elk doosje neemt ze een pilletje terwijl ze afdreunt)

BOMMA : In te nemen, just voor 't eten, 'n pilleke geel, twee pillekes rood, drie pillekes groen. Geel, rood, groen, 't is ni te vergeten, of ze kunnen bomma naar 't zothuis doen. *(sloft terug naar haar tafeltje)* Pfft, en dan, is't hier dan soms geen zothuis misschien? *(aan tafel)*

WALTER : *(zuchtend op, zet zijn tas neer en valt in de zetel)* Amai, content da'k thuis ben. Zeg bomma, ge zet uw schaar toch weer niet in de sportbladzijden hoop ik? *(geen antwoord)* Hé bomma? *(geen antwoord)* Da'k content zen da'k thuis ben!

BOMMA : Ha Walter, zijde gij al thuis jongen?

WALTER : Al bijna een half uur ja. Krijgt dat mens dan nooit genoeg van dat knip-en-plakwerk?

MIA : *(ondertussen op)* Dag schat, tegen de planten aan 't praten? *(kusje)*

WALTER : Zo zoudt ge 't kunnen stellen. Luistert Mia, ge moogt gerust weten dat ik het danig op mijn zenuwen krijg van dat hartstochtelijk geknip en gesnipper van uw moeder.

MIA : Ach, ze doet er toch niemand kwaad mee.

WALTER : Heeft die nu echt niks anders te doen dan overlijdensberichten en doodsprentjes te verzamelen van dode mensen?

MIA : Tja, van levenden da's nogal moeilijk hé schat.

WALTER : Maar 't is toch waar zeker! En dan die wierookgeur van naar al die begrafenissen te gaan, ik word er mottig van!

MIA : Och, het is een bezigheid.

WALTER : Het is een afwijking.

MIA : Ik zou wel eens willen weten hoe gij uw dagen zoudt vullen als g'op pensioen waart?

WALTER : Ik? Bah, ik zou 't wel weten.

MIA : Hoe dan?

WALTER : Awel, heu, met vanalles hé.

MIA : Zoals?

WALTER : Wel heu, ik zou zo toch 't een 't ander in den hof kunnen doen en ...

MIA : ... en in de winter?

WALTER : Mij op 't gemakske ergens zetten, met mijn gazet en dan ...

MIA : ... de gazet dus.

WALTER : Ja, maar niet gelijk de bomma hé! Ik bedoel zo meer dat ik, awel, zo, heu, och, laat maar zitten. (*plots op andere toon*) Amai, en honger dat ik heb, honger! Verschrikkelijk!

BOMMA : Maar jongen toch, hoe durft gij van honger spreken. Vroeger, wij ja, wij hebben veel honger geleden, in den oorlog! Maar tegenwoordig zijn 't allemaal kasplantjes. Ja, ja, dat de bomma het gezei hé!

MIA : Kom maar aan tafel bomma, we kunnen eten.

BOMMA : Wa zijde vergeten?

WALTER : (*plots recht*) Mijne riot-gun!

MIA : Schat alstublieft! Kom bomma, ge moet er niet op letten. Walter is een beetje moe van 't werken. (*iedereen aan tafel, één stoel nog vrij*) Smakelijk.

WALTER : Mmmm. (*stilte*) Is den tv nu al gerepareerd?

MIA : Nee nog niet schat.

WALTER : Amai, dat duurt nogal.

MIA : De techniekers kwamen vandaag of maandag, 't zal dus voor maandag zijn.

WALTER : Of anders dinsdag zeker, of woensdag. Plezant zo een weekend zonder tv.

MIA : Ach, da's toch geen drama.

WALTER : Mmmm. (*stilte*)

MIA : En, druk vandaag op den bureau?

WALTER : Zwijgt stil, om zot van te worden. (*stilte*)

MIA : Is die nieuwe collega nu al begonnen?

WALTER : Ja.

MIA : En, valt ze wat mee?

WALTER : Mmmm.

MIA : Hoe mmmm? Nu weet ik veel meer, allé hoe heet ze. En hoe ziet z'eruit?

WALTER : Bah, gewoon. Ze heet Wendy of zoiets. Ja, zo na éne dag kunt g'er nog niet veel van zeggen hé.

MIA : Zo te horen niet nee. *(stilte)*

BOMMA : Wette wie dat er dood is?

WALTER : De paus, maar hij weet het nog niet.

BOMMA : Madam Van Dam, 54 jaar en gestikt in ne Napoleonbol. Wreed hé.

WALTER : Hebben wij zo geen bollen?

MIA : Walter schei uit met die flauwe kul.

WALTER : Waar zit onze Wim eigenlijk? Weer in't café zeker?

MIA : Och, die komt seffens wel binnengewaaid.

WALTER : Binnengevallen ja! Voor 't eten, voor de vuile was en soms, als het hem goed uitkomt, om te slapen. Nogal een leven heeft die gast !

MIA : Jaloers?

WALTER : 't Is toch waar zeker! In mijne tijd ...

MIA : Ja bomma?

WALTER : Och, 't heeft gene zin dat ik er iets over zeg. Die jongen kan bij u toch niks verkeerd doen.

MIA : Maar schatje, hij doet toch ook niks verkeerd?

WALTER : Ik vind dat hij wel eens een positieve bijdrage mag leveren tot, allé, hoe zal ik het zeggen, tot een aangename, familiale sfeer in huis.

MIA : Maar onze Wim is toch altijd goed gezind. *(kijkt even rond)* Daar zouden er trouwens nog veel wat van kunnen leren.

WALTER : En wat bedoelt ge daarmee?

MIA : Wie het schoentje past ... *(de bel gaat)* Ik kijk wel.

WALTER : Weer één of andere verkoper zeker. Laat u niks aansmeren hé!

(Mia op met agent Grootjans, de hulpagente)

MIA : 't Is agent Grootjans.

AGENT GROOTJANS : (*struikelend, want erg onhandig, binnen*) Heu, goedenavond.

(*groet met hand aan de pet*) Ik kom voor mijnheer Wielewaal.

WALTER : Aanwezig.

MIA : (*lachend*) Wat heeft hij nu weer uitgespookt?

AGENT GROOTJANS : Heu, ik ben hier in verband met een klacht.

WALTER : Een klacht, van wie?

AGENT GROOTJANS : Ha van u!

WALTER : Van mij?

AGENT GROOTJANS : U hebt toch klacht ingediend vanwege het geluidsoverlast van de haan van de burens, mijnheer?

WALTER : Ha datte, zegt dat dan direct.

AGENT GROOTJANS : Ik kom uw verklaring hieromtrent noteren mijnheer. (*zoekt ijverig in haar koffertje*).

WALTER : Verklaring? Was ik niet duidelijk genoeg soms aan de telefoon?

MIA : En dat allemaal voor een haan zeg.

AGENT GROOTJANS : Er is echter wel een probleem. Ik denk dat ik de documenten vergeten ben. (*zet hierbij het koffertje op een stoel*)

WALTER : Wij hebben hier wel een blaadje papier liggen.

AGENT GROOTJANS : Nee, nee mijnheer Wielewaal, dat dient te gebeuren op de correcte formulieren die daarvoor speciaal ontworpen zijn.

WALTER : Ha zo ja, speciaal voor luidruchtige erfdieren zeker?

AGENT GROOTJANS : Zoiets ja. Ik ga ze zoeken en dan noteer ik wat u te zeggen hebt.

WALTER : Ik heb hier niks te zeggen.

AGENT GROOTJANS : (*groet met hand aan de pet*) Tot ziens! (*gaat af maar vergeet haar koffertje*)

MIA : Je koffertje agent.

AGENT GROOTJANS : O ja, inderdaad, vergeten. Heu, goeiedag iedereen. (*af*)

MIA : Ik sluit de deur wel. (*af*)

BOMMA : Voor wa was't?

WALTER : Voor nen haan.

BOMMA : Nen banaan, kan die da zelf ni gaan halen. Zo gemakzuchtig da iedereen is tegenwoordig.

MIA : *(op)* Struikelt ze toch nog over het deurmatje zeker.

WALTER : Verwondert me niks.

WIM : *(op in zwarte lederen vest, een motorhelm in de hand)* Hallo! Juist op tijd zie ik.
(zet zich aan tafel)

WALTER : Ja, juist op tijd om te laat te zijn.

MIA : Dag jongen, alles goed?

WIM : Nogal make. Dag pa.

WALTER : Dag. *(stilte)*

MIA : Scheelt er iets jongen?

WIM : Waarom?

MIA : Ik zie 't aan u. Ge zit met iets.

WIM : Ik zal 't maar ineens zeggen. 't Is uit met Tamara. Over and out!

MIA : Is 't waar? Nu ja, eigenlijk verwondert me dat niet echt. Ik voelde dat al een tijdje aankomen eerlijk gezegd. Gij niet Walter?

WALTER : Ik? Ik wist niet eens dat er een Tamara was. Die naam alleen al, Tamara, the Queen of the Night!

WIM : Tamara is een tof meisje pa, maar misschien wel wat jong voor mij.

WALTER : Ha zo, en wanneer doet z'haar plechtige communie?

WIM : Pa ik bedoel dat ik eigenlijk meer op oudere, wat rijpere vrouwen val.

WALTER : Als ge dan toch een zwak hebt voor vrouwen op leeftijd zoudt ge beter wat meer thuisblijven om voor uw moeder te zorgen.

MIA : Awel merci! Zeg, ik ben niet dement hoor!

WIM : Ons ma kan goe genoeg voor zichzelf zorgen. En trouwens, ik kan ni lang blijven, ik heb seffens nog een vergadering met de motorclub.

WALTER : Ha ja, een avondje flink doorzakken noemen ze tegenwoordig ook al een vergadering. Hangt gij nu nog altijd rond bij die Hells Angels?

WIM : De Fun Bikers zijn geen nozems pa!

WALTER : De Fun Bikers, waar halen ze het?

WIM : Gij zijt toch ook lid van "De fluwelen nachtegaal". Sorry hé pa maar als ik jullie hoor zingen denk ik eerder aan "De overjaarse kerkuil" hoor.

(de bel brengt redding)

MIA : Wie kan dat nu zijn op dit uur?

BOMMA : Wat is er duur?

WALTER : Drie gazetten per dag en elke week een nieuw schaar om uw onnozel verzamelobsessie te bevredigen!

MIA : Walter rustig! Ik kijk wel even. *(af)*

WIM : Luistert pa. De meeste mensen hebben nog altijd een verkeerd gedacht van ne motorrijder. Ons clubje is geen verzameling nozems maar beschaafde mensen die een grote passie voor motos gemeen hebben. Ge aanziet ons nog veel te veel als wegpiraten maar ik kan u verzekeren, pa, als ge zo eens met ne moto in 't verkeer hebt gezeten, dan ziet ge pas wie de ware wegpiraten zijn!

MIA *(op)* : Kijk eens wie we hier hebben, tante Truus van nonkel Piet! *(ook tante Truus op)*

WALTER : Die ontbrak er nog aan. *(recht)* Truusje, wat een verrassing, da's lang geleden.

TANTE TRUUS : Zeg dat wel *(drie kussen in het ijle)*, maar menslief, kijk nu toch eens aan, wat is ons Wimmeke groot geworden!

WIM *(recht)* : Ja tante, ik doe al flink op het potje.

TANTE TRUUS : Ha, ha, ha, *(weer drie kussen)* wat een deugniet. En met ons bomma, alles goed?

BOMMA : Nen hoed?

TANTE TRUUS : Ha, ha *(weer drie kussen)* die is nog niets veranderd zie ik.

WALTER : Helaas niet nee, er is geen beterschap te bespeuren.

MIA : Maar zet u toch Truusje. Wat nieuws? Toch niks ergs?

WALTER : Nonkel Piet zijn kemelharensloefen gestolen?

MIA : Wacht, eerst een kopje koffie Truusje?

(Tante Truus zet zich aan tafel, de bomma sloft naar haar tafeltje om er ijverig verder te knippen)

TANTE TRUUS : Dat is lief van je, dank je. Ik ben er aan toe. Ben ik daarstraks even geschrokken zeg.

MIA : Geschrokken? Waarvan?

WALTER : Die Piet toch. Ja, hoe was dat ook weer van die ouw schuur?

TANTE TRUUS : (*de opmerking negerend*) Ik moet er toch nog van bekomen.

WALTER : Ja, dat zal wel.

MIA : Een koekje?

TANTE TRUUS : Graag. (*tijdens het nu volgend gesprek eet ze het bord koekjes helemaal leeg*)

MIA : En nu vertellen Truusje, je maakt ons benieuwd.

TANTE TRUUS : Wel, we kregen de postbode aan ons deur met een enveloppe met een Afrikaanse olifant en ...

WIM : Nen olifant in nen envelop?

TANTE TRUUS : Maar nee jongen. 't Was een enveloppe met een postzegel van een Afrikaanse olifant, zo'n sjieke zegel uit de warme landen. Dus die postbode, je weet wel, die grote struise met die rosse snor, dat is naar 't schijnt de broer van die van de gazettenwinkel die lang een affaire zou gehad hebben met de Jean, je weet wel, Jean de commissaris. Ik geloof dat dat mens een zwak heeft voor mannen met petten, ha, ha, ha, enfin, om een lang verhaal kort te maken, de postbode bracht ons dus die enveloppe die ...

WIM : ... om een lang verhaal kort te maken ...

WALTER : ... uit Afrika kwam.

TANTE TRUUS : Ja zeg, van onze nonkel Afrika uit Oegadougou.

WIM : Nonkel wie uit Oegawatte?

TANTE TRUUS : Oe-ga-dou-gou jongen.

MIA : Ja Wim, nonkel Afrika is de man van tante Lisa, de jongste zus van de moeder van tante Truus en van mij, van de bomma dus. Versta je 't?

WIM : Niet echt, maar allé, 't is dus familie.

TANTE TRUUS : Eigenlijk heet hij "John Vincent I Aggett", nietwaar Mia? Maar omdat we zo'n lange, Engelse naam niet konden onthouden hadden wij 't altijd over nonkel Afrika, da's veel eenvoudiger hé jongen. Da's zo gelijk de man van

Angelle van de groentewinkel, je weet wel, die heeft zo van die grote oren, wel, die noemen ze "de flapoor", ha, ha, ha ...

WALTER : Allé gij, hoe komt g'erbij?

TANTE TRUUS : Enfin, om een lang verhaal kort te maken, die man woont in Afrika en daarom is hij voor ons nonkel Afrika, begrepen jongen?

WIM : Ja tante Neder-over-Heembeek.

TANTE TRUUS : Ha, ha, ha, deugniet, nu ja, eigenlijk is 't niet zo om mee te lachen want het huwelijk tussen ons Lisa en nonkel Afrika is op de klippen gelopen.

WALTER : Allé Truus, daar weten wij niks van.

MIA : Maar jawel schatje, we hadden het er onlangs nog over.

WIM : Awel ja, we keken toen naar die documentaire over het paringsgedrag bij de Afrikaanse junglebewoners en onze pa zei nog ...

WALTER : Als ge niks zinnigers te vertellen hebt zoudt ge dan ni beter uwe moto wat gaan opblinken?

TANTE TRUUS : Wat? Een motor? Hebben jullie hem een motor laten kopen?

WIM : Maak je maar geen zorgen tanteke, ik ben 't nog aan 't leren en de hulpwielletjes zijn er nog opgemonteerd.

MIA : Wim 't is goed zo.

WIM : Nog één vraag. Heb ik die nonkel Brousse al eens ontmoet?

MIA : Nee jongen. In de jaren zestig is tante Lisa, die als verpleegster werkte in Afrika, hals over kop met hem getrouwd.

WALTER : Iets te snel blijkbaar.

TANTE TRUUS : Hij was er dokter. Maar het werd er gevaarlijk vanwege een dreigende burgeroorlog en vandaar dat de plechtigheid in alle stilte plaatsvond. Sindsdien hebben z' Afrika niet meer verlaten.

MIA : Naar het schijnt moet het een erg lieve en beleefde man zijn.

WIM : (*recht*) Hebt ge dat gehoord bomma? Kent gij die neger?

BOMMA : Wie is er in 't leger?

WIM : Allé, ik denk toch dat het ne zwarte is?

TANTE TRUUS : Ik denk het wel, ja. Hoewel niemand van de familie hem al eens ontmoet heeft heb ik eigenlijk altijd gedacht dat nonkel Afrika een neger is, ja.

WIM : Spannend. Sorry mensen, maar ik word verwacht.

MIA : Voorzichtig hé jongen.

WIM : Ma, ge weet toch dat ik condooms gebruik.

TANTE TRUUS : (*geschokt*) Wat?

MIA : 't Is goed jongen, tot straks.

WALTER : Wacht eens, slaap jij vanavond hier?

WIM : Geen idee. Bye! (*af met helm*)

TANTE TRUUS : Ik wil me natuurlijk niet bemoeien met jullie manier van opvoeden, maar laten jullie Wimmeke niet wat te vrij?

WALTER : Truusje, het zijn niet allemaal misdienaars zoals uwe Jean-Claude hoor.

MIA : Maak je daar maar geen zorgen over, dat komt wel goed. Trouwens, wat stond er nu eigenlijk in die brief?

TANTE TRUUS : Ach ja, dat was ik bijna vergeten.

WALTER : Ik had de indruk ja.

TANTE TRUUS : Luister, nonkel Afrika moet zich voor een speciaal geneeskundig onderzoek aanbieden in het Sint-Jan hospitaal hier in de buurt.

MIA : (*bezorgd*) Toch niets ernstigs? Is onze nonkel ziek?!

BOMMA : Ja, ja, dat komt zeker door die Tsjetsjeense vlieg, ja ,ja, dat de bomma het gezei hé!

MIA : Bomma, de tsetseevlieg heeft hier niets mee te maken volgens mij.

TANTE TRUUS : Ik weet het niet. Ik geloof dat ze met al die moderne apparatuur daar kunnen nagaan of hij al dan niet besmet zou zijn door een nieuw virus uit de tropen.

MIA : Laat ons hopen van niet.

TANTE TRUUS : Maar, en dat is eigenlijk de reden van mijn bezoek, er is wel een klein probleempje?

WALTER : Ik vond al dat 't lang duurde.

TANTE TRUUS : Onze nonkel Afrika schrijft dat zijn vliegtuig zondag landt in Zaventem en ...

WALTER : Watte? Zondag? Maar da's overmorgen al!

TANTE TRUUS : Klopt. Die brief moet lang onderweg geweest zijn. Wat zoudt ge willen, Afrika, da's niet gelijk als hier hé. Maar wat ik jullie zeggen wou,

nonkel Afrika arriveert dus zondag en hij hoopt enkele dagen bij mij te kunnen logeren.

WALTER : Om een lang verhaal kort te maken.

TANTE TRUUS : Nu ja, normaal is dat geen enkel probleem. Maar nu vertrekken wij zelf morgenvroeg toch wel niet naar Wenen zeker?

WALTER : Wenen? Hoe komt ge daar nu bij?

TANTE TRUUS : We hadden dat al een tijdje geleden vastgelegd omdat onze nonkel Piet er zo aan toe was. Ik zei, "Piet", zei ik, "je moet er eens tussenuit". En dus zijn we naar 't reisbureau gestapt en hebben we iets geboekt voor een paar dagen. We hebben nog getwijfeld tussen Rome en Wenen. Maar Rome, ik weet niet, met al die Italianen, je weet wel, naar 't schijnt kunnen die de schoon vrouwen niet gerust laten hé? En als je daar dan niet op uw gemak kunt rondlopen, ik weet niet, dan heb j'er ook niet veel aan zou ik zo denken. Enfin, om een lang verhaal kort te maken, ik kan onmogelijk onze nonkel Afrika ontvangen.

MIA : Oei.

TANTE TRUUS : Ja, en vermits hij hier overmorgen al is kan ik hem ook niet meer verwittigen dat we er niet zullen zijn om hem op te vangen omdat wij dan weg zijn, versta je?

MIA : Da's een probleem. (*stilte*)

TANTE TRUUS : Nu had ik zo gedacht, vermits jullie niet zo ver van het hospitaal wonen, dat nonkel Afrika misschien een paar dagen bij jullie kon logeren. Ik zei nog tegen Piet, ...

WALTER : Watte? Hier?!

TANTE TRUUS : Hebben jullie dan een andere oplossing?

WALTER : Bah, 't is te zeggen, ik weet eigenlijk niet of, heu, hoe zal ik het zeggen ... ?

MIA : Waarom niet eigenlijk?

TANTE TRUUS : Dat vind ik lief van jullie.

WALTER : Heu, wacht eens efkes, welke taal spreekt die mens?

MIA : Ach, dat zal wel meevallen.

TANTE TRUUS : De brief was goed leesbaar dus moet onze nonkel met de jaren toch wat nederlands geleerd hebben. Dus, jullie doen het?

WALTER : Heu, 't zal natuurlijk wel een serieuze aanpassing zijn, heu ...

MIA : Ik geloof niet dat we deze dagen speciale plannen hadden hé schatje?

WALTER : Heu, nee? Ik weet niet ...

MIA : Goed! We doen het Truusje! We moeten die man helpen, we kunnen hem toch moeilijk op straat laten staan hé?

TANTE TRUUS : *(recht)* Ik wist dat ik op de Wielewaaltjes rekenen kon. Jullie zijn schatten, kom hier! *(ze geeft Mia en Walter een zoen in het ijle)*

BOMMA : Wat gebeurt er daar allemaal?

WALTER : Nonkel Afrika komt logeren bomma.

BOMMA : 't Is ni waar hé! Ge weet ni waar da g'aan begint. Voor da g'het weet zwiert die verdoeme aan uwe luster door de living.

MIA : Zo is het wel goed moeder! Nonkel Afrika is een deftige, welopgevoede, brave man. Ik wil dat iedereen vriendelijk en behulpzaam is tegenover hem. Het mag hem aan niets ontbreken.

TANTE TRUUS : Jullie zijn echt ongelooflijk! Willen jullie me nu wel excuseren? Ik moet echt gaan. Onze koffers moeten immers nog gepakt worden en ik geloof, als ik me niet vergis, dat we morgen al rond zes uur opgehaald worden. Ha ja, als je op een deftig uur in Wenen wilt zijn is dat wel nodig hé, ik zei daarstraks nog tegen Piet, "Piet" zei ik, "volgens mij..." *(Walter recht)*

WALTER : Om een lang verhaal kort te maken, hoe geraakt die kerel hier?

TANTE TRUUS : O ja, goed dat jij er aan denkt Walter. Kijk, hier is een sleutel van ons huis. Nonkel Afrika schrijft dat hij zondag rond één uur bij mij zal arriveren. Ik stel voor dat iemand van jullie hem daar opwacht om hem in te lichten over heel de situatie. Kan dat?

MIA : *(recht)* Maak je maar geen zorgen Truusje. We zullen hem eens goed verwennen.

WALTER : We? *(blik Mia)* Neem nog een koekske Truusje. *(terwijl het bord echter al een tijdje leeg is)*

TANTE TRUUS : Nee mensen, ik moet er nu echt vandoor. Nogmaals hartelijk dank voor jullie medewerking. Tot ziens hoor, dag iedereen!

WALTER : Ja Truus.

TANTE TRUUS : Daag, en nog een prettig weekend!

WALTER : Ongetwijfeld.

MIA : Ik laat je even uit Truusje.

TANTE TRUUS : Dag bomma, en houdt u sterk.

BOMMA : Ja, ik heb nog veel werk. *(Mia en Truus af)*

WALER : *(immiteert tante Truus)* En nog een prettig weekend! Die heeft schoon klappen. Terwijl zij met haar poepeke in de pluchen zetels van den opera van Wenen zit, zitten wij hier met ne schone logé opgescheept. En dan nog just nu dat den tv zich van den onnozele houdt! En ik had nog zo gehoopt om eens van een rustig weekendje te kunnen genieten.

BOMMA : Verdoeme, zie maar dat hij geen krokodillenbeest meebrengt in zijn valies!

WALTER : Bomma, waar moet g'u mee!

BOMMA : Ja, ja, dat de bomma het gezei hé!

MIA : *(op)* Rustig moeder.

BOMMA : Let op mijn woorden! Dat loopt hier nog slecht af, da geef ik jullie op een briefke! Ja, ja, dat de bomma het gezei hé!

MIA : Zeg, ik krijg een idee.

WALTER : Mm.

MIA : Wel ja, als we het huis wat netjes maken voor ons bezoek, dan zouden we het hier toch wat kunnen versieren, niet?

WALTER : Wat? Versieren?

MIA : Ja natuurlijk, zowat op zijn Afrikaans.

WALTER : Mia ge zwanst.

MIA : Maar nee schat. Liggen die rieten matten nog in de kelder?

WALTER : Ja, maar da's wel voor in den hof hé Mia.

MIA : Och, als we die nu eerst gebruiken om het hier wat aan te kleden, dat kan toch geen kwaad hé? Dan voelt hij zich hier misschien wat vlugger thuis. Wat vindt g'ervan?

WALTER : Nu gaan we 't krijgen. zolang ik me maar niet in gorilla moet verkleden zoals met 't vorig karnaval.

MIA : Daar zeg je zoal iets.

WALTER : Zijt ge nu helemaal zot geworden? Ik kruip van mijn leven niet meer in dat apenpak! Ik heb er verdorie tien dagen jeuk en uitslag aan overgehouden.

MIA : Ge moet u zo niet opwinden schatje.

WALTER : Ha nee? Ik weet niet of gij goe beseft dat die Mobutu overmorgen al zijn blije intrede doet!

MIA : Wel ja, dat betekent dat we morgen nog een ganse dag hebben om alles voor te bereiden. Ik vraag me trouwens af wat Afrikanen eten? Ik heb onlangs bij de coiffeur gelezen dat z'in Afrika wel eens mieren opwarmen of zelfs stukjes slang die ze dan ...

WALTER : Die nonkel eet wat de pot schaft!

BOMMA : Schaft? (*wil rechtstaan*)

WALTER : Bomma zit! Wacht, ik heb een voorstel, we doen den overspannen haan van de burenen in de pot!

BOMMA : De burenen? Ja, ja, ik zou die maar verwittigen dat die kwiet komt, zene.

MIA : De burenen? Hoe komt ge daar nu bij?

BOMMA : Als ze die hier zien rondlopen denken ze nog dat g'een knechtje in dienst hebt.

WALTER : Ja, en dan nog wel in 't zwart.

MIA : Luistert, ten eerste moogt ge allebei wel wat meer respect tonen voor onze nonkel Afrika en ten tweede hebben de mensen er geen zaken mee! Kom schat, we ruimen tafel af en daarna brengen we de logeerkamer in orde.

BOMMA : Vergeet geen lianen aan 't plafond te hangen, hé!

WALTER : Bomma bemoei u er niet mee.

BOMMA : Wat zegt ge jongen?

MIA : Dat het tijd is voor uw bad ...

WALTER : ... en dat ge vanavond maar eens vroeg onder de wol kruipt.

MIA : Die begrafenis van de Jos Verstraeten, da's toch morgenvroeg hé bomma?

BOMMA : (*recht*) Ja, ja, ik heb het verstaan. De bomma zit weeral in de weg verdoeme! Maar ik verwittig jullie hé, met die nonkel gaan we straffe stoten meemaken, ge weet ni waar da g'aan begint, dat de bomma het gezei hé! (*mopperend af naar bad-en slaapkamer*)

MIA : Slaapwel bomma.

WALTER : En wachten op den haan vooraleer ge begint rond te stommelen hé! Wat is dat mens toch vermoeiend.

MIA : Walter, ge hebt het wel over mijn moeder hé.